

forholdet er det rigtige. Dersom Godsejerne havde den, jeg kunde fristes til at sige, absolutte Ret til disse Godser, som den højtærede Minister her vil fastholde, saa vil vi jo, lige saa lidt kunne tage 15 pCt. som 90 pCt. eller det hele. Enten maa det ene eller det andet være det rigtige, og er Socialdemokraternes Opfattelse urigtig, saa er det Forslag, der stilles her til en Løsning af det Spørgsmaal, og som jo dog bygger paa, at Samfundet har en delvis Ejendomsret, lige saa urigtigt.

Justitsministeren (Zahle): Jeg skal kun gøre nogle faa Bemærkninger til det ærede Medlem, som nu satte sig. Jeg vilde være i Stand til for hvert enkelt Gods' Vedkommende at give Oplysninger om, hvorledes det er kommet i den Tilstand, det er, hvornaar det er oprettet til Len, hvorvidt den, som var første Besidder deraf, har ejet det, før det blev Len, o. s. v., men jeg skal ikke komme ind paa dette, fordi det er tilstrækkeligt at gøre nogle ganske korte Bemærkninger til det ærede Medlem.

Det ærede Medlem siger, at flere af disse Godser er blevet foræret Besidderne af Staten. Der er nu ikke ret mange Godser, om hvilke dette er Tilfældet. Men det ærede Medlem tilføjede saa en anden Urigtighed. Jeg har nemlig den Tro, at naar de er forærede bort, saa tilhører de ikke længere Staten. Man plejer jo ikke at gaa ud fra, at man ejer det, som man har foræret bort, og dette kan selvfølgelig heller ikke siges i dette Tilfælde. — Dernæst siger det ærede Medlem, at der paahviler jo Godserne en Hjemfaldsret, hvilket er en Begrænsning i Arveretten. Ja, der er nogen Begrænsning i Arveretten, og der er ogsaa fire af disse Lens- og Fideikommisgodser, hvor Arveretten er saaledes begrænset, at den er agnatisk, det vil sige, at kun Sønerne arver, men for alle de andre Godsers Vedkommende arver baade Sønner og Døtre af første Besidder, og for manges Vedkommende arver ikke blot Børn og Børnebørn og deres Afkom, men ogsaa Søskenbørn og Børns Børn af den første Besidder, og i disse Tilfælde er Arveretten i Virkeligheden lige saa reel, en Realitet, som den er ellers. Man behøver ikke at være Lensbesidder for at komme i det Tilfælde, at det, man efterlader sig, kan tilfalde Staten, thi det gør alt det Gods, som en afdød efterlader sig uden at have arveberettiget Afkom og uden at have truffet testamentarisk Bestemmelse derom.

Saa man kan paa ingen Maade fra Hjemfaldsretten som Begrænsning af Arveretten slutte til, at Staten skulde have Ejendomsret til disse Godser.

Dernæst sagde det ærede Medlem, at naar man ser selv det konservative Folkeparti gaa med til at kræve 15 pCt. af Fideikommisbesidderen for at hæve det fideikommissariske Baand og ser de andre Partier her i Rigsdagen udenfor Socialdemokratiet foreslaa endogsaa 20 eller 25 pCt., er det da et Bevis for, at Staten ejer disse Ejendomme, thi ellers kunde man ikke kræve en saadan Afgift. Men deri tager det ærede Medlem ganske fejl. Det er ikke Medejendomsret, som giver sig Udslag deri, thi der er ingen Medejendomsret for Staten. Der er en Medejendomsret for hele Slægten overfor den til enhver Tid værende Besidder, men det er kun hans Slægt, der har denne Medejendomsret, om man vil kalde det saaledes, eller forudsikret Ejendomsret for Succesorerne. Ej heller deri vil jeg erkende en Medejendomsret, men der kunde dog være Tale derom. Men det, der sker her, er, at man hæver en Servitut, som Samfundet har hvilende paa disse Ejendomme, en Baandlæggelse af Ejendommen og den dertil knyttede Fideikommisskapital, og for at ophæve denne Servitut er det, at Lovgiveren skønner, at en Afgift af 20, henholdsvis 25, pCt. er rimelig og naturlig, det er af den Grund, at den kræves.

Ordføreren (Hauch): Jeg skal paa Foranledning udtale, at jeg er enig med den højtærede Justitsminister i de Bemærkninger, der blev gjort af ham til Ændringsforslaget under Nr. 11. Jeg kunde tilføje: naturligvis, idet det jo vilde være meningsløst, at den tilfældige Omstændighed, at der er et bestemt Forhold mellem Bygninger og Jord, skulde fritage for Aflevering. Jeg skal derfor sige, at hvorvidt den højtærede Minister vil finde det rigtigt at stille et Ændringsforslag til tredje Behandling, skal jeg ganske henstille, men det forekommer mig at være fuldkommen klart, at tilfældige Forhold ikke kan komme til at bestemme, om vedkommende skal aflevere Jord eller ikke, og da navnlig saa tilfældige Forhold som Spørgsmaalet om Jordens Areal i Forhold til Bygningernes Størrelse.

Johansen: Jeg hører straks, at den højtærede Justitsminister er mere Jurist end jeg, men jeg for mit Vedkommende stiller mig — jeg synes næsten, at det i